

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 grudnia 2016 r.,  
sprawy **A. M.** ,  
skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu  
narkomanii i in.,  
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w W.,  
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt IX Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.,  
z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt III K (...),

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.A. –  
Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę  
442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt  
groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów  
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z  
urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt III K (...), A. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstw: z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 310 § 2 k.k. oraz z art. 263 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 roku, sygn. akt IX Ka (...), po rozpoznaniu apelacji od ww. wyroku, wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. M., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W..

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 kwietnia 2016 roku wniósł obrońca skazanego A. M., zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie A.M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [x]. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A.M. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny

poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Poczynienie powyższych uwag stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońcę skazanego A. M. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których nie tylko powielono argumentację zawartą w apelacji, ale także skoncentrowano się na polemice z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów obrońcy skazanego A. M. wskazać przede wszystkim należy, że zarzut z pkt 1 kasacji jest w zasadzie tożsamy z zarzutem z pkt 1 apelacji od wyroku Sądu I instancji, z tym że obecnie poprzedzono go także wskazaniem na właściwe dla postępowania kasacyjnego przepisy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Formułując tego rodzaju zarzut obrońca zdaje się jednak abstrahować od treści pisemnych motywów orzeczenia Sądu *ad quem*, w których to odniesiono się do zarzutu naruszenia zasady obiektywizmu, zasady *in dubio pro reo*, czy też art. 410 k.p.k. (s. 4 *uzasadnienia*). O obrazie wskazanych przepisów nie może być natomiast mowy w sytuacji, gdy procedujące w sprawie Sądy dały wiarę jednej grupie dowodów, w tym przypadku zeznaniom Ł. C. i P. R., chociażby były one niekorzystne dla strony. Jeżeli chodzi zaś o nieuwzględnienie opinii z przeprowadzonych badań z zakresu wizualizacji śladów daktyloskopijnych i osmologicznych, to kwestia ta nie umknęła również uwadze Sądu odwoławczego, który na s. 5 uzasadnienia wyroku wskazał, że brak odcisków palców A. M. na sfalszowanych banknotach nie świadczy sam w sobie o jego niewinności albowiem nie odnaleziono na nich żadnych śladów, a niewątpliwie były one dotykane przez różne osoby, w tym przez P. R. i Ł. C..

Podobnie ocenić należy zarzut z pkt 2 kasacji, w którym obrońca podjął oczywiście nieskuteczną próbę, aby oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zasadności poczynionych ustaleń faktycznych dokonał tym razem Sąd Najwyższy. Treść tego zarzutu czyni zaś koniecznym odesłanie skarżącego do lektury uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, w którym skontrolowano chociażby prawidłowość oceny zeznań świadków P. R. i Ł. C. (s. 5-7 *uzasadnienia*), a także G. L. (s. 6 *uzasadnienia*). Uwagi te należy natomiast jedynie uzupełnić o stwierdzenie, że podstawą zarzutu kasacyjnego nie może być

samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę przypisania sprawstwa skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny, ani też przeciwstawienie im innych dowodów lub ich fragmentów, stawiających skazanego w korzystniejszym świetle. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście powyższego przepisu i niedopuszczalną próbę przekształcenia kontroli kasacyjnej w apelacyjną (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2015 r., III KK 176/15, LEX nr 1770895*).

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1801*).